

Dette kunne ha vært en positiv omtale av et menneske. Men når vi møter dette ordet hos Jesaja, som en beskrivelse av vandringen på livsveien i åndelig forstand, så dreier det seg her om det som leder til menneskets fortapelse. *"På din lange ferd ble du trett. Likevel sa du ikke: Jeg gir tapt! Du fant ny livskraft for din hånd, derfor ble du ikke svak"* ().

Dette er en sak det tales lite om i våre dager. Det tales mye om Jesus, om at vi må komme til ham, ja, at vi må bekjenne våre synder for ham. Men likevel er det noe som mangler. Det finnes store skarer av ungdom også i dag som vil være Guds barn og som har bestemt seg for å følge Jesus. De har bekjent sine synder for ham. De er virkelig blitt "kalt" til Guds rike. Men det er få av dem som er født på nytt. Hvordan henger dette sammen? Jo, det kommer for en stor del av forkynnelsen. De får ikke den veiledningen de skulle hatt, en hjelp til å gi opp på sin lange ferd. En hjelp til å gå konkurs på det som kanskje er det vanskeligste, konkurs på sin egen kristendom.

Gud sier gjennom profeten Hosea: *"Se, derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne, og så snart hun kommer derfra, vil jeg gi henne vingårdene tilbake [Svensk oversettelse: "sin rätta vingård"] og gjøre Akors dal til en håpets dør for henne. Hun skal takke der, som i sin ungdoms dager, som den dag hun drog opp fra landet Egypt. Og det skal skje på den dag, sier Herren, at du skal rope: Min mann! Du skal ikke mer rope til meg: Min Ba'al!"* ([Hos 2,14-16](#)).

Israels folk led under synden i Egypt. De ble nådd av Guds kall. Han ville gjøre dem fri. Han ville føre dem til et land som fløt av melk og honning. De ble utfridd ved mange tegn og under. Det var en stor glede å ha kommet bort fra fienden. På den andre siden av Rødehavet danset de og sang i sin glede over utfrielsen. Men før de kom fram til det lovede landet skulle de få sin "rette vingård" i Akors dal. Det er tårenes dal der alt er håpløst (se [Jos 7,24-26](#)). Det var noe som måtte skje med dem. For til tross for at de hadde hørt Guds kall, og virkelig hadde forlatt livet i Egypt og tilba Gud, så Gud det annerledes. De sa ikke "min mann" om Gud, men "min Ba'al". Men dette var ikke bevisst for dem. For dette skjedde ikke i det ytre, men i hjertet. Dette ble åpenbart i Akors dal, og dette ble derfor en tårenes dal. Men der en gråter over sitt hjerte, der skal det tales om håpet. I tårenes dal, etter at de hadde forlatt Egypt, der skjedde det en overgang slik at Herren ble deres mann. Det er så lett å gå utenom Akors dal. Det er jo tårenes dal. Vi mister kanskje vår ungdom om vi leder dem dit. La oss heller ta en vei rundt denne dalen. Slik virker det som holdningen i kristenheten er i dag. Ja, gi ikke opp selv om du blir trett! Finn ny kraft! Hvordan var det da Jesaja sa det? Jo, vi kan si det slik at siden du lever av dine hendes gjerninger finner du ny livskraft.

Det kan virkelig være fantastisk for den som har vandret som et verdslig menneske å få åpne øyne, og få se den åndelige verden. Se at han har en Far i himmelen, en Frelser som ga sitt liv for ham. Og så få overlate seg til ham, få oppleve at han har en Far. En han kan gå til med sine synder og få tilgivelse. Slik kan det også være for en som har vokst opp i en kristen familie. Men så begynner synden å brenne i hans hjerte. Han går til Jesus med sin skyld. Det blir som et nytt liv. Men for mange blir dette likevel et liv i egen kraft, i eget arbeid. Likevel er det et fantastisk liv, for det er et liv som en "Jesu disippel", med nye visjoner. Men Gud ledet Israel til Akors dal, og Jesus leder også sine dit, til korsfestelsen. Til tårenes dal, til sorgens dal. Der alt bryter sammen.

Dette beskrives om og om igjen i Bibelen. I Det gamle testamentet kanskje klarest i beskrivelsen av Jakobs liv. Han som møtte Gud ved Betel der han så himmelstigen. Her ga han Gud et løfte om at Gud skulle være hans Gud. Så gikk det mange år med stor velsignelse, og han ble en rik mann. Og så tenker han at han skulle gå inn i det lovede landet uten problemer. Men der møter han Gud som hindrer ham i å komme inn. Han kommer i en strid med Gud som sin motstander. Han blir beseiret og får "velsignelsen" og får så komme inn i landet, men for alltid haltende. Han er ikke en så "feilfri" gående mann på himmelveien som han var tidligere. Det er den samme Jakob, men

allikevel ikke den samme. Han har møtt Gud, og så halter han. Det gjør alle som har møtt Gud og som har fått et nytt navn. Ett før og ett etter. Tidligere gikk han også med staven (evangeliet) i hånden, men han trengte den ikke like mye da.

Hva kan disse bildene lære oss? Jo, når vi vandrer slik som Jakob gjorde, og når vi fortsatt vandrer med en hemmelig uro og vårt hjerte er festet til denne verden, kanskje i arbeidet for Guds rike, men likevel et verdslig Guds rike, så ønsker vi oss videre. Og hva skal vi da gjøre? Hva skal jeg gjøre når jeg ser at det er noe som mangler, når jeg har en uro, når det er noe som ikke stemmer? Ja, det er jo ikke jeg som skal gjøre noe. Det er Ånden som må gjøre det, og som må la sitt lys opplyse mitt hjerte og åpenbare min vantro. ”Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd (...) fordi de ikke tror på meg” ([Joh 16, 8-9](#)). Her kan ikke loven gjøre noe, for loven åpenbarer ikke vantroen. Det er det evangeliet som gjør. Det gjør den oppstandne med sin Ånd. Slik som når han viser seg for Saulus på veien til Damaskus. Det var ikke loven som gjorde ham blind.

Men for mange går nettopp Jesajas ord i oppfyllelse. Det er mange som strever, etter noen år som ”kristen”. Men hva får de for hjelp? Ja, som regel får de ikke den hjelpen at de får høre at du er ingen kristen, det er bare noe du tror. Men de får det rådet ”å leve av sine henders gjerninger”. De må bare ennå mer bekjenne sine synder, gå med sine synder til Jesus. De må bare tro på nåden. De må leve ut sin kristendom. De må! Så kanskje de finner ny kraft i sine henders gjerninger, i hva de gjør. De oppfyller jo det man må. Eller de vil det i alle fall. Og så går de aldri konkurs. Og man holder mange på denne plassen, med følelser og ”religiøs underholdning”. Man får alltid en følelsesmessig opplevelse når man går på møte. Stemningen er så bra, og der er det så mange. Og slik kan man fortsette. Man gir aldri opp! Det finnes så mange som slipper dem inn i himmelen slik de er. Man har jo sin kristendom. Man gjør slik som Luther skriver om i sin fortale til Romerbrevet, at når man hører evangeliet, så lager man seg fort den tanke i hjertet at en tror. Men dette er bare en drøm og en tanke, sier han. Det er en egen kristendom. ”min kristendom”. Man sier egentlig ”min Ba'al” i stedet for ”min mann” om Herren.

Troen er ikke noe jeg skal gjøre, den er en Guds gave til den fattige og tomme som intet har og intet kan, heller ikke tro. Tidligere ble det talt om en ”tatt tro”, en tro som jeg tok selv, og om en ”gitt tro”, en tro som jeg har fått av Gud. Forskjellen er et skille mellom liv og død. Har du en tro som er tatt eller en som er gitt? Gitt fordi du ikke fikk det til, heller ikke med å tro.

Hva skal jeg gjøre? Når Jakob kjempet med Gud og fikk hofteskålen slått ut av ledd ville Gud gå fra ham. Da gjør Jakob for en gangs skyld det som er rett. ”Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg”, sier han ([1 M 32,26](#)). Men da spør Gud først etter hans navn, og han må komme fram med det som er det verste. For navnet er Jakob, ”bedrageren”. Ikke bare den som har bedratt sin far og sin bror, men også Gud. For han har vandret som en kristen, uten å være født på nytt. Men når han har bekjent det, så kan han få velsignelsen. Slik vil Gud at vi skal bekjenne med vår egen munn. Bekjenne vår tomhet, vår vantro, vår konkurs. Men tenk så vanskelig dette er når jeg har vært en ”kristen” i kanskje tjue år, har vært predikant og søndagsskolelærer. Hva skal mine venner si som regner meg som en kristen? Ja, mange av dem kommer du sannsynligvis til å få som dine verste motstandere. Men noen kommer til å få se lyset i ditt liv, og dras mot det. De kommer til å se at du er et nytt menneske. For Jakob gikk solen opp, står det. Jakob fikk ikke noe lett liv. Men Solen (Jesus) lyste over det. Og staven (evangeliet) var nå hans støtte og trøst. Og så kom han hjem til slutt, etter et slitsomt liv. Nå er han framme. Nå er han hjemme. Vil du også hjem? Da får du gå Jakobs vei. Ikke leve av dine henders gjerninger. Du må gi opp – bli svak. Så kan Jesus bli ditt alt.

For mange er det kanskje dunkelt det som her er talt om. Forstår du det ikke? Kanskje bør du da be Gud om søvnløse netter?